

Сладкия сжн кжм вечността.

(Извадки от ржкопис.)

Ний сме наследили от родителите си не само материалната си сжщност, а притежаваме и джхжт и културата им. Затова те са живи вжв нас и ние сме оживели с тях. С живи наследници и безсмжртни дела нашия индивидуален живот е достатъчен за да свжрже с една бржнка миналите и бждащи векове и така да овековечи живота си.

Всеки човек, колкото и да е нищожен, може с отглеждане на деца, оставяне дела да помогне на своя род в облавяване вечността. Когато орача прави копраля, джрьоделеца — орало, коларя-спица или най-простата клечица — те потикват рода кжм вечността. Че бждащия човек ще измисли по-сжвжршени средства, но той не би ги измислил без тия, които ние ще му оставим.

Спицата на днешните моторни и парни котли е чедо на най-пжрвата такава; най-елегантната обувка — на пжрвия царвул; най-големия палат — на пжрвата колиба . . .

Нивга не бива отчаяние чело ни да помрачи й надежди покрусн, защото и без това индивидуалният идеал не е последен идеал на рода, а още по-малко такжв на целия земен живот.

И с пжрвата стжпка кжм идеала ние сме направили нещо. Ако ние изчезнем в своя пжт — стига само диря да личи след нас. Оня, който иде след нас не ще се забави да мисли, дали може да мине по нашия пжт. Дирята ще му каже: „тук преди тебе мина вече един“. И той смело ще тржгне по дирята, за да проджлжи делото.

А какво ще направим за рода, ако вместо диря оставим очертан пжт? Дали не затова много хора са признати за богове на хората? А й тях е проста майчица родила и кжрмила, люляла и гледала.

Майчини трудове и мжки най често божественна заря отннса на златна грива в вечността.

Творецжт иска от нас труд и мжка — иска да бждем живи, да се плодим, да се сгжстяваме, да се борим, за да станем по-живи и по-способни за нови борби и ново творчество. Като нмаме пред очи великото земно творчество с